

Titlu original (eng.): Blueprint for love

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

CLARK, AMANDA

Planul lui Shannon / Amanda Clark

Traducător: Annemarie Ianciuș

București: Editura și Tipografia Alcris, 2019.

ISBN 978-6-6-736-264-0

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROMANTIC“

AMANDA CLARK

Planul lui Shannon

Traducerea și adaptarea în limba română de:

ANNEMARIE IANCIUȘ

Editura și Tipografia
ALCRIS

vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC"

1051	Madeline Harper	-Colierul venețian
1052	Kathy Rung	-A început la Londra
1053	Caitlin Clark	-Tu, iubita mea
1054	Catherine Mulvany	-Acvamarin
1055	Deborah Smith	-Dragoste fără speranță
1056	Mary James	-O propunere surprinzătoare
1057	Kay Hooper	-Iubire sau nimic
1058	Stella Frances Nel	-Pasărea cântătoare
1059	Annette Broadrick	-Nopti uitate
1060	Anne Shorr	-Între două iubiri
1061	Carole Dean	-Furtună de primăvară
1062	Anne Hampson	-Dragoste în insulă
1063	Beryl Bainbridge	-Întâlnire riscantă
1064	Essie Summers	-Primăvară în septembrie
1065	Pat West	-Calea înțelegerii
1066	Martha Vincent	-Prizoniera dragostei
1067	Mary Pearson	-Flacăra nestinsă
1068	Judith Hershner	-O scrisoare neprevăzută
1069	Beth Brookes	-Dorință sălbatică
1070	Anne Bellamy	-Învăț să iubești din nou
1071	Theresa Dale	-Îmblânzirea scorpiei
1072	Caroline Farr	-Zeita soarelui
1073	Marilyn Mayo	-Trăind din amintiri

Capitolul 1

Shannon West își mai trecu o dată pieptenele prin părul castaniu lung până la umeri, puse peria la loc și se grăbi spre mica bucătărie unde filtrul de cafea produsese lichidul aromat din fiecare zi. Când turna cafeaua într-o ceașcă, sună telefonul. Luând ceașca, porni desculță pe podeaua acoperită cu carpetă și ridică receptorul.

– Shannon West la telefon.

– Salut, Shan. Sper că nu te-am trezit.

– Mickey? exclamă ea, surprinsă să audă vocea fratelui ei mai mare.

Unde ești?

– Sunt încă la Danforth. A plouat azi-noapte acolo?

– Da, a plouat puțin. De ce?

Sorbi din cafea, lăsă ceașca jos și se uită îngrijorată la ceas.

– Ei bine, pe aici a plouat torențial vreo trei ore.

– Mickey, n-am cuvinte să-ți spun ce mult mă bucur să te aud, dar sunt așteptată la casa doamnei Bates, iar după aceea trebuie să mă ocup de draperiile doamnei Bell. Nu vrei să treci la subiect?

— Problema este că peretele vestic al gropii pentru fundație s-a surpat. Antreprenorii trebuie să vină cam într-o jumătate de oră să vadă stricăciunile, astfel că nu pot să plec astăzi, cum stabilisem.

— Doamne, ce bătaie de cap pentru tine.

— Ne descurcăm noi, replică Mickey și Shannon nu-și putu reține un zâmbet. Mickey era considerat cel mai răzbătător din familie, încât inundațiile sau alte catastrofe naturale erau piedici minore pentru el. Singura problemă, continuă el, este că nu mă pot întoarce astăzi la Thornton ca să preiau lucrările la casa Warfield.

Făcu o mică pauză, apoi continuă:

— N-ai putea să te ocupi tu, Shan? Doar să-l întâlnești pe arhitect, să-i spui ce s-a întâmplat, să-i ceri scuze și așa mai departe.

Shannon își reprimă exasperarea. Oricui altcuiva i-ar fi dat o replică usturătoare, dar Mickey o ajutase de mai multe ori decât putea număra. Iar acum, era într-adevăr o urgență.

— Bine, sigur. Am să fac ce trebuie.

— Vezi numai dacă demolarea vechii bucătării este încheiată și dacă molozul a fost îndepărtat. Și ai putea să iei legătura cu Brodsky, să te asiguri că vor veni oamenii să niveleze și să înceapă să toarne fundația.

— Oh, Mickey! Altceva nimic? Aveam deja o zi plină înainte să telefonezi. Am să trec pe acolo, dar nu văd cum...

— Pune-l pe Matt să se ocupe de draperiile doamnei Bell în locul tău. Nu crezi că ar putea?

— Matt? Nu știu. Nu l-am văzut de o zi sau două.

— Tocmai am vorbit cu el. Acum este probabil în drum spre tine, cu proiectele.

— Proiectele?

— Trebuie să știi despre ce-i vorba când te întâlnești cu tipul, nu? Te sun diseară, bine?

— Mickey, așteaptă...

— Întâlnirea e la ora nouă. Reușești să ajungi, da? Vorbim mai târziu.

— Nouă? exclamă ea, dar auzi tonul.

Shannon privi uluită receptorul, apoi îl puse în furcă. Se uită pe fereastra cochetului ei apartament, aflat deasupra atelierului și a magazinului ei. "Interioarele Shannon West", se putea citi pe mica placă de alamă de pe ușă. În interiorul magazinului se vedeau cascade de material albastru, verde și roșu pe rafturi sau întinse pe scaune, ca să poată aprecia efectul lor asupra ochiului. Apartamentul compus din sufragerie, dormitor, bucătărie și baie, fusese decorat de ea în tonuri de roz, verde și alb.

Trebuia să-și schimbe programul și să-și ceară scuze față de clienți.

Pe fereastra deschisă, auzi un fluierat. Privind afară, îl văzu pe fratele ei mai mic mergând pe poteca dinspre vechea casă la care se refereau întotdeauna ca la casa părinților. Casa se afla în spatele unei coline care o ferea de priviri, pe terenul de cincizeci de acri care aparținea de o sută de ani familiei.

Matt era îmbrăcat cu tricou și blugi tăiați, total nepotrivit cu bocancii din picioare. La cei șaptesprezece ani ai lui, Matt avea aproape doi metri înălțime „și mai crește”, cum spunea mama lui. Shannon se gândi că va fi cel mai înalt dintre cei patru frați West. Bău restul de cafea și coborî să-l întâmpine la intrarea în magazin.

— Salut, Shannon, te-a sunat Mickey? întrebă el.

— Chiar adineauri. Intră, Matt. Ai luat micul dejun?

— Da, am luat ceva.

– N-ai vrea o omletă cât stăm de vorbă?

– Hei, sună grozav!

Shannon era sigură că Matt luase deja un mic dejun copios acasă, dar n-avea limite în materie de mâncare.

– Atunci, am să pregătesc ceva pentru amândoi. După aceea trebuie să plec, adăugă, luând-o înaintea lui spre bucătăria cu pervazul plin de flori.

În timp ce bătea ouăle pentru omletă și pregătea pâinea prăjită, el întinse planurile pe masă, fixând colțurile cu zaharnița și cu borcanul de dulceață. Shannon puse farfuria în fața lui, păstră o felie de pâine prăjită și-și mai turnă o cafea. Apoi, mestecând pâinea, privi planurile peste umărul lui și spuse:

– Pare destul de simplu. Bucătărie, vestibul, baie de serviciu și spălătorie. Trebuie să supraveghez asamblarea podelei, desigur.

– Mickey mi-a spus să-i chem...

– I-am chemat deja.

Rulând planurile, Shannon spuse:

– Arhitectul a făcut treabă bună cu potrivitul stilurilor. Fereastra aceea paladiană e o idee bună: se potrivește cu cele din cealaltă parte a casei.

– Sera e la capătul acesta, îi arătă Matt.

– Îmi place. Cine a proiectat-o?

– Cineva angajat de Warfield când s-a hotărât să renoveze, răspuse Matt, luând o bucată mare de omletă. Mestecând, adăugă: numele e acolo, în colț... Arrick...

– Pentru Dumnezeu, Matt, înghite mai întâi, îl dojeni Shannon. Oh, înțeleg, Marek. N-am auzit de el, dar o să-l cunosc la ora nouă. Așa că

întreaga mea zi e dată peste cap, iar tu va trebui să mă ajuți

Matt ridică din umeri.

– Bine. Mick mi-a spus că ai să-mi dai o mulțime de ordine.

– Da, aveam multe întâlniri și comisioane programate pentru astăzi, așa că va trebui să preiei o parte din ele.

– Ce să fac mai întâi? Ai marmeladă?

Ea puse marmelada în fața lui.

– Domnul Bates mă așteaptă cu mostrele pentru camera de zi și am întârziat deja. Așa că mai întâi mă duc acolo, după care am să ajung la casa Warfield imediat ce termin. Pe de altă parte, trebuie aranjate draperiile doamnei Bell, iar asta o s-o faci tu. Galeriile sunt deja montate, așa că n-o să ai probleme. După aceea, poți să duci niște mostre de tapet domnișoarei Frazer?

– Pe șoseauna Browster?

– Da, răspuse ea zâmbind, amintindu-și de Valerie Frazer, care avea tot șaptesprezece ani și era blondă.

– Tot ce ai de făcut este să le lași acolo, spuse ea. N-ar trebui să dureze mai mult de un minut.

– Bunele relații de afaceri sunt importante, nu-i așa, zâmbi el? Chiar tu ai spus asta.

– Da, dar am mai spus că relațiile de afaceri nu trebuie amestecate cu relațiile personale.

– E un concept perimat, Shannon, spuse el cu seriozitate. Dar nu-ți face griji, mă descurc eu cu toate.

– Ia legătura cu mine după aceea, zise Shannon. Am să-ți spun ce să faci mai departe. Între timp, am să mă asigur că molozul a fost îndepărtat de la casa Warfield, ca să fie curat și să putem începe mâine.

– E-n regulă. O nimica toată, spuse Matt ridicându-se.

– Uitați-vă la ele cu atenție, doamnă Bates. Aveți tot timpul, spuse Shannon. Dar doamna Bates era o clientă nesigură, care avea nevoie de asigurări, n-ar fi lăsat-o să plece fără să-i pună o mie de întrebări.

– Îmi place aceasta, v-am spus, dar nu se potrivește întocmai cu draperiile pe care le am acum, nu-i așa?

– Nu, dar uneori o nuanță din aceeași familie de culori poate să meargă chiar dacă nu este exact la fel. Sau există vreo posibilitate de a înlocui draperiile?

– Cred că ar trebui să-l consult pe Herbert. Cum se numește nuanța asta vineție?

– Se numește violet, doamnă Bates, dar este o nuanță prea intensă.

– Sigur, dar mă gândesc să înlocuiesc carpetele.

– Înțeleg; în cazul acesta, am să revin mâine... sau poimâine, să aranjăm totul.

– Da, bine. Dar dacă tot ești aici, Shannon, n-ai vrea să arunci o privire la scaunul ăsta...

Shannon se uită la ceas și reuși totuși să zâmbească.

În ciuda eforturilor, nu reuși să scape până la nouă și douăzeci. Era deja nouă și treizeci când mașina ei opri în fața vechii case Warfield de pe strada Deacon, una din străzile rezidențiale din Thornton. Era o stradă liniștită, cu mulți copaci care o făceau umbroasă și plăcută.

Grădinile erau foarte bine îngrijite, iar gardurile atent vopsite. Domnea un aer de stabilitate, multe case, ca și copacii de altfel, erau acolo de peste o sută cincizeci de ani.

Casa Warfield, construită în epoca popularului stil renescentist, era albă și elegantă în simplitatea ei clasică. Era nelocuită de doi ani, de când murise bătrâna doamnă Warfield. Acum, nepotul ei împreună cu familia acestuia plănuiau să se mute în ea. Astăzi, spre deosebire de liniștea obișnuită, camioane grele treceau în sus și-n jos, cărând molozul din spatele casei, unde fusese dărâmată vechea bucătărie. Pe una din laturile străzii era parcată o camionetă roșie. Un bărbat înalt, îmbrăcat în blugi și cămașă decolorată, stătea rezemat de ea, studiind niște hârtii pe care le întinsese pe bordul mașinii. Huruitul motoarelor și încărcarea molozului făceau un zgomot care părea să-l lase indiferent. El nu păru să observe că Shannon se apropia de el înaintând pe peluză.

– Domnul Marek? întrebă ea.

Bărbatul cel înalt ridică ochii și se încruntă. Avea păr castaniu ondulat și ochi albaștri pătrunzători care se opriră asupra ei cu un aer întrebător.

– Sunt Shannon West. Îmi pare teribil de rău că am întârziat.

Întinse mâna și după o scurtă ezitare el i-o strânse ferm, continuând să se sprijine indolent de camionetă.

– Abia azi-dimineață am primit un telefon de la Mickey, din Danforth, aflând că a fost reținut acolo, continuă ea. Au apărut probleme la terenul unde urmează să se construiască noua clădire a tribunalului. A plouat azi-noapte mult mai mult decât aici și unul din pereții gropii pentru fundație s-a surpat. În consecință, Mickey a rămas acolo să pună lucrurile la punct. Dorește să vă prezint scuzele lui și să mă asigur că totul merge bine aici, încât mâine să poată începe turnarea fundației.

– Înțeleg.

El se gândi puțin, apoi adăugă:

– Vă mulțumesc că ați trecut pe aici, doamnă West. Fiți sigură că totul este sub control.

– Bine. Dar nu sunt doamna West, ci sora lui Mickey.

– Scuzați-mă. Lucrați la birouri?

Ea nu-și putu reține un zâmbet amuzat.

– Nu tocmai. Dar lucrăm împreună.

– Înțeleg.

Ochii lui albaștri o priviră în treacăt, fără urmă de interes.

– N-am știut că fratele dumneavoastră este anagajat într-o altă lucrare, spuse el încruntându-se. Asta înseamnă că va fi nevoit să fie și aici și acolo, nu-i așa?

– Sunt sigură că nu va fi nicio problemă. Mickey se descurcă întotdeauna. Este și fratele meu George, la Danforth pentru ajutor. De fapt, Mickey n-ar fi acceptat această luctare dacă n-ar fi insistat Ken Warfield și soția lui. Când s-au hotărât să renoveze casa ca să se mute în ea, n-au vrut să audă de alt antreprenor.

El clătină din cap.

– Ken mi-a spus ce părere excelentă are despre Mickey, iar când l-am cunoscut, și mie mi s-a părut că-și cunoaște bine meseria. Eu voi fi desigur aici mai tot timpul, încât presupun că ne vom descurca.

– Îmi pare totuși rău să văd dărâmată vechea bucătărie, spuse ea. Am multe amintiri frumoase legate de ea, mai ales la sărbătorile Crăciunului. Când eram mici, obișnuiam să venim aici să cântăm colinde. Bătrâna doamnă Warfield, bunica lui Ken, ne invita întotdeauna să vedem bradul. Era un brad frumos și foarte înalt, plin de podoabe. Treceam apoi în

spate, la bucătărie, unde ne trata cu prăjituri și cacao cu lapte.

Făcu o pauză, dându-și seama că vorbea prea mult și că el o privea cu o expresie de dezaprobare.

– Presupun că din punct de vedere arhitectonic nu era prea grozavă, dar...

– Nu, nu era, spuse el. În primul rând, nu se potrivea cu restul casei. Ken mi-a spus că a fost construită prin 1890, când bucătăria originală devenise neadecvată.

Shannon inspiră profund ca să-și păstreze calmul în fața acestui bărbat care părea obișnuit să fie nepoliticos. Acest Marek părea genul de bărbat care nu suportă să aibă de-a face cu femeii în profesia lui. Întâlnise rareori această atitudine, cu atât mai puțin aici, în Thornton, unde Compania de Construcții West era bine cunoscută.

– Am văzut azi-dimineață planul dumneavoastră pentru anexe, spuse ea. Găsesc că este o treabă excelentă felul cum ați integrat noua aripă în vechea structură prin acea arcadă.

Cum el nu spuse nimic Shannon continuă:

– Elaine, soția lui Ken, mi-a cerut s-o ajut la decorarea casei. Abia aștept.

– Cu asta vă ocupați? Cu decorațiuni interioare? întrebă el.

– Da, printre altele.

– Sper că nu sunteți unul din acei decoratori care se crede arhitect, ricană el.

Shannon simți că roșește, dar reuși să răspundă pe un ton calm:

– Vă asigur, domnule Marek, că n-am de gând să vă stau în cale până când nu terminați treaba.

– Bine.

El privi din nou desenele.

– Nu-mi imaginez că știți dacă cei care trebuie să toarne fundația vor fi mâine aici.

– Întâmplător știu, replică prompt Shannon. Fratele meu, Matt, a sunat la Brodsky și a aflat că mâine oamenii vor fi aici. Sunt o firmă pe care te poți baza. Puteți fi siguri că vor ajunge la timp.

– Alt frate? întrebă el ironic.

– E ceva rău în asta? izbucni ea fără să se poată abține.

El privi din nou desenele.

– Cred că voi fi în stare să mă descurc.

Făcu o pauză așteptând-o să plece, privind-o cu ochii lui albaștri în care nu văzu decât răceală.

– Sper, spuse ea, că nu sunteți unul din acei arhitecți care se cred șefi de șantier.

Îi zâmbi larg, încântată să observe că expresia chipului său se întunecase.

– La revedere, domnule Marek.

Se întoarce și se îndreptă spre mașina ei. Se așeză nervoasă la volan, încercând să se calmeze. Era supărată pe Mickey că o pusese într-o asemenea situație și-i încurcase programul, și pe bărbatul acesta arogant care o privise cu superioritate, sprijinit indolent și nepăsător de camioneta aceea.

Înainte să demareze, îi aruncă o ultimă privire și constată că strânsese proiectele și le pusese sub braț, apoi scoase din cabina camionetei o pereche de cărje. Porni din loc cu prudență, înaintând cu greutate spre casă.

„Oh, Doamne”, gândi Shannon lăsând înspăimântată capul pe volan.

Nu era de mirare că avea un asemenea comportament. Dar de ce n-o prevenise Mickey? De unde ar fi putut ea să știe? În clipa aceea, tresări. Marek! Era Marek Griffin, nu un simplu nume care apărea de obicei pe colțul unui proiect. Era un nume pentru prima pagină a ziarelor!

„Ce instrument minunat este telefonul”, își spuse Shannon în timp ce se afla în spatele atelierului ei în această după-amiază. Era obosită și-i era cald. Făcuse duș, îmbrăcase un tricou și un șort, conectase instalația de aer condiționat, își pregătise un ceai rece și se așezase cu telefonul în brațe pe canapea. Era timpul să rezolve unele treburi de care nu avusese timp să se ocupe: să sune mai întâi la angrosist, ca să-l prindă înainte de ora închiderii. Făcu o comandă de zece metri de material bej, necesar pentru refacerea unei tapițerii. Luă apoi legătura cu tapițerul, să-l anunțe că obținuse materialul, după care telefonă doamnei Prentiss, lenjereasa, să întrebe de stadiul în care se aflau niște cuverturi comandate pentru o casă de pe strada Locust. Doamnei Prentiss îi plăcea însă să stea de vorbă.

– I-au plăcut doamnei Bell draperiile? întrebă ea.

Shannon, trasase această sarcină lui Matt, dar fiind sigură că doamnei Bell îi plăcuseră draperiile, răspunse:

– La nebunie, Enid. A fost un mare succes.

– Dar cuverturile pentru doamna Thayer în ce stadiu sunt? Ar trebui să fie gata până luni.

– Am să-mi notez. Va trebui să ne gândim la noul proiect, când